

Binecuvântările Sabatului

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Apoi le-a zis: «_____ a fost făcut pentru _____, iar nu _____ pentru _____; așa că Fiul omului este Domn chiar și al _____.»” (Marcu 2:27,28)

Jodie era singura adventistă de ziua a șaptea din programul ei universitar de studii și faptul că nu participa la unele evenimente sociale în Sabat a făcut foarte vizibile convingerile ei.

Într-o zi a sunat-o una dintre prietenele ei, pe nume Gayle. Soțul acesteia urma să plece din oraș pentru șase săptămâni și ea a întrebat-o pe Jodie dacă ar vrea să petreacă următoarele șase seri de vineri la ea. Asta pentru că știa că oricum Jodie nu avea nimic de făcut în acele seri.

În următoarele patru săptămâni, în fiecare vineri seară au mâncat împreună, au cântat la instrumente, au împărtășit experiențe creștine și, în general, s-au bucurat una de compania celeilalte. În a cincea ocazie de vineri, Gayle i-a spus lui Jodie că fusese în oraș la cumpărături, și s-a uitat la ceas. „O, nu”, și-a zis ea. „Se apropie Sabatul!” Dintr-odată și-a dat seama că în cele patru ocazii de vineri seara ea trăise ceva nou în experiența ei creștină. Crescuse, învățase mai mult despre Dumnezeu și credința ei devenise mai profundă. Sabatul fusese o ocazie de educație și dezvoltare personală.

Este o istorie interesantă despre modul în care putem să ne gândim la Sabat, și anume, nu doar ca la o zi de odihnă, ci și ca la un mijloc de educație.

Te-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu a ales să ne dea două rapoarte armonioase despre creațiune în primele două capitole din Geneza? În Geneza 1 se relatează despre săptămâna creațiunii și despre minunatele transformări prin care a trecut pământul pe măsură ce i s-a dat formă și apoi viață. Totul a culminat cu crearea bărbatului și a femeii în a șasea zi. Geneza 2 analizează același raport, dar dintr-o perspectivă diferită, punând accentul pe ziua a șasea. Acum, Adam este în centrul tabloului și tot ce există – grădina, râurile și animalele – este prezentat ca fiind acolo pentru el și pentru Eva.

Creațiunea este un subiect prea profund ca să încapă într-un singur raport. În primul rând, noi învățăm despre Creatorul artistic și puternic care are ochiul format pentru frumusețea desăvârșită. Apoi, Îl vedem pe Dumnezeuul relațiilor care vrea ca oamenii să se iubească și să aibă grijă unii de alții și de restul creației.

1. Cum înțelegem ce înseamnă binecuvântarea Sabatului?

Geneza 2:1-3

Imaginează-ți că ești Adam sau Eva în primul Sabat. Este prima ta zi ca om viu, prima zi cu partenera sau partenerul tău și prima ta zi cu Dumnezeu. Ce ocazie minunată de educație! Începi să înveți despre Dumnezeuul care a creat atâta frumusețe. Te minunezi privind acum un elefant și, imediat după aceea, o broască – fiecare este unic. Zâmbești când vezi comicăriile girafei sau ale bivolului. Rămâi mut de uimire în fața atâtor culori și forme, fermecat de simfonia sunetelor; savurezi varietatea deliciilor de gusturi și mirosuri și te bucuri să simți încântarea din atingerea diferitelor texturi. Mai presus de orice, începi să înveți despre relații: responsabilitate, grijă, dragoste. Înveți să le cunoști cu Creatorul tău; apoi începi să le exersezi cu restul creației.

Primul Sabat nu avea cum să fie o experiență pasivă pentru Adam și Eva. A fost o ocazie creată de Dumnezeu pentru ei ca să-și îndrepte atenția asupra Creatorului și a ceea ce fusese creat.

Fă o listă cu diferitele oportunități de educație pe care Adam și Eva le-au avut în primul lor Sabat. Care dintre ele sunt relevante și astăzi, chiar dacă într-o formă diferită? Cum pot ele să-ți îmbogățească Sabatele?

Când i s-a cerut lui Moise să-i scoată pe israeliți din Egipt, este clar că ei pierduseră perspectiva statutului lor de copii ai lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie să redescopere cine este Dumnezeu care le cere închinare și care le dă atâtea făgăduințe despre un viitor minunat. Sabatul a fost o experiență fundamentală de învățare în călătoria lor de redescoperire. El a devenit și un semnal clar pentru celelalte popoare despre relația specială dintre Dumnezeu și Israel. Experiența manei este o revelație a modelului educațional folosit de Dumnezeu cu israeliții.

2. Ce lecții trebuiau să învețe israeliții?

Exodul 16:14-29 _____

Dumnezeu le-a asigurat israeliților minunea manei, dându-le exact hrana suficientă de care aveau nevoie în fiecare zi. Dacă le-ar fi dat mai mult, ei ar fi uitat de la cine o primeau. Așa că Dumnezeu a făcut în fiecare zi câte o minune, și ei au văzut grija Sa. Totuși, situația era diferită în Sabat, ziua aceasta care urma să fie specială. Erau două minuni: o porție dublă de hrană vinerea și faptul că mâncarea nu se strica peste noapte. Aceasta a făcut din Sabat un motiv pentru care israeliții să fie uimiți de Dumnezeu, Izbăvitorul lor, și să redescopere semnificația statutului lor de popor al Său.

Israelii au trebuit să mănânce mană timp de patruzeci de ani (Exodul 16:35). De asemenea, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să păstreze un omer de mană ca să le aducă aminte cum i-a hrănit El în pustie (vers. 32,33). Urma să fie și o aducere-aminte a experienței speciale din ziua de Sabat. Au fost și alte ocazii în care Dumnezeu le-a arătat foarte clar că Sabatul este special.

Sabatul a fost un mijloc prin care Dumnezeu i-a ajutat pe israeliți să-și redescopere identitatea și pe Dumnezeu lor. Li s-a cerut să asculte și să sfințească Sabatul, dar acest lucru a avut loc în cadrul dezvoltării unei înțelegeri mai profunde a caracterului Creatorului lor și al formării unei relații trainice, bazate pe făgăduințe.

Imaginează-ți că stai de vorbă cu un adolescent care consideră că Sabatul este „plictisitor”. El îl păzește doar pentru că așa spune Biblia și așa spun și părinții lui că trebuie să facă. Ce sugestii i-ai da care să-l ajute să (re)descopere Sabatul ca pe o experiență pozitivă de învățare?

Suișurile și coborâșurile experienței copiilor lui Israel cu Dumnezeu au fost strâns legate de modul în care s-au raportat la Sabat. Dumnezeu a văzut lipsa lor de dorință de a respecta Sabatul ca pe un semn al irelevanței Lui în viața fiecăruia dintre ei (Ieremia 17:19-27). Un angajament reînnoit față de Sabat a fost de asemenea parte a procesului de restaurare – un semn că prioritățile erau corecte. Isaia 58 prezintă un contrast interesant.

3. Ce îi spunea Dumnezeu poporului Său, lucru care este relevant și pentru noi, astăzi?

Isaia 58:1-14 _____

Prin închinarea și postul lor, israeliții se considerau poporul lui Dumnezeu, dar modul în care își trăiau viața după ce închinarea se încheia arată că ei făceau doar gesturile ce țin de un comportament corect; nu exista niciun devotament sincer, din inimă, față de Legea lui Dumnezeu. În continuarea capitolului, Isaia arată ce aștepta Dumnezeu de la poporul Lui.

Aceasta nu este totul. Recitește Isaia 58:13,14. De ce pune Dumnezeu accentul pe Sabat? Profetul folosește aici expresii similare cu cele din restul capitolului: „Dacă îți vei opri piciorul... ca să nu-ți faci gusturile tale... neurmând căile tale, ... neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării”, avertizează el. Cu alte cuvinte, Sabatul nu este un timp în care să parcurgi rutina închinării în vreme ce te gândești la ale tale și trăiești o viață fără nicio legătură cu închinarea. Sabatul trebuie să fie o „desfătare” și să-l „cinstești”. În contextul din restul capitolului, Sabatul este prezentat ca fiind desfătarea de a învăța despre caracterul și obiectivele lui Dumnezeu și apoi de a transpune acel caracter și acele obiective în relațiile cu ceilalți. Să știi doar cum să respecti o formă de păzire a Sabatului și de închinare nu este suficient. Învățarea trebuie să aibă un impact asupra vieții. Sabatul este un timp de învățare și de trăire conform priorităților.

Este Sabatul o desfătare pentru tine? Dacă nu, ce poți face pentru a schimba lucrurile? Ai învățat „să cinstești” Sabatul? Discută în cadrul grupei ce ar putea însemna aceasta. Fii cât mai practic posibil!

Isus a respectat și a înălțat Legea lui Dumnezeu (Matei 5:17,18). Totuși, El i-a muștrănat pe conducătorii religioși pentru felul cum o interpretau. Niciuna dintre învățăturile Sale nu a reprezentat o amenințare mai mare față de autoritatea lor decât alegerile Sale cu privire la păzirea Sabatului. Sinagogile reușiseră să facă din Sabat o ocazie de educație – negreșit, Tora era citită și interpretată! Cărturarii și fariseii cunoșteau litera legii. Totuși, Isus a mers mai departe în educarea urmașilor Lui cu privire la ziua Sa de Sabat.

4. Ce îi învăța Isus pe oamenii din vremea Sa și ce ne învață și pe noi, astăzi, prin aceste situații?

Matei 12:1-13 _____

Luca 13:10-17 _____

Controversele iscate în jurul vindecării făcute de Isus în Sabat au dus la debateri spirituale importante cu privire la natura păcatului, motivul pentru care a fost creat Sabatul, relația dintre Isus și Tatăl și natura autorității lui Isus.

Atitudinea lui Isus față de Sabat este rezumată bine în textul de memorat din săptămâna aceasta (Marcu 2:27,28). El a dorit să sublinieze că Sabatul nu ar trebui să fie o povară. El a fost creat ca să fie o oportunitate unică pentru oameni de a învăța despre caracterul lui Dumnezeu, care a făcut Sabatul, și de a învăța în mod experimental, apreciind creația Lui.

Dând naștere la întrebări prin intermediul acțiunilor Lui, Isus îi stimulează pe ucenicii Săi, pe liderii religioși și pe noroade să cugete mai adânc la Scripturi și la ce însemnau de fapt credința și Dumnezeul lor. Este ușor pentru oricare dintre noi să ne trezim prinși în reguli și reglementări care ar putea să nu fie rele, dar să devină un scop în sine mai degrabă decât un mijloc pentru a atinge un scop, iar acel scop ar trebui să fie cunoașterea caracterului Dumnezeului pe care Îl slujim. Și aceasta duce apoi la ascultarea noastră plină de credincioșie față de El, bazată pe încrederea în meritele neprihănirii Domnului Isus Hristos în dreptul nostru.

Ce poți spune despre modul în care păzești tu Sabatul? Ai transformat Sabatul pur și simplu într-o zi de genul „nu face asta și asta” sau este un timp în care te odihnești cu adevărat în Domnul și cauți să-L cunoști mai bine? Ce poți schimba ca să ai parte de mai mult din ceea ce intenționează Dumnezeu pentru tine?

Isus le-a dat ucenicilor Săi un model despre obiceiul prezenței săptămânale la sinagogă. După învierea Sa, ei au urmat mai departe acest model, așa cum au făcut și alți urmași ai lui Isus. Sinagoga a devenit unul dintre locurile în care apostolii vorbeau despre învierea lui Isus, iar Sabatul a oferit ocazia de aur pentru ca întreaga comunitate de credincioși să se adune și să învețe. La urma urmei, Isus era Mesia, Cel prezis în Vechiul Testament, despre care se citea în sinagogă în fiecare Sabat. Ce alt loc mai bun aveau credincioșii în care să-L susțină pe Isus decât în sinagogă, mai ales când dădeau mărturie în fața evreilor și a celor care „se temeau de Dumnezeu”? (Faptele 13:16,26).

5. Cum au dat apostolii mărturie în public? Pe măsură ce citești, gândește-te unde vorbeau ei, căror oameni li se adresau, ce se spunea și care au fost urmările?

Faptele 13:14-45; 16:13 _____

Faptele 17:1-5; 18:4 _____

Mărturia apostolilor era atât personală, cât și biblică. Pavel a relatat în detaliu istoria lui Israel, începând de la „părinții noștri” (Faptele 13:17) și experiența din Egipt, trecând apoi prin istoria de la stabilirea în Canaan până la judecători, la regi și la David, de la care a făcut o tranziție perfectă la Isus.

Pavel și alții au arătat cum experiența și înțelegerea lor se potriveau cu Scriptura. Ei au oferit informație și au dezbătut-o. Combinația dintre mărturia personală și Scriptură, transmisă prin predicare, învățare și discuții a fost foarte puternică. După cum arată pasajele biblice, unii conducători religioși au fost invidioși pe autoritatea apostolilor și pe puterea acestei învățături asupra oamenilor, atât asupra evreilor, cât și asupra neamurilor.

Și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are o istorie puternică de mărturie încurajatoare și de interpretare a Bibliei atât prin predicare, cât și prin învățare, împărtășire a acestor cunoștințe. Combinația dintre Școala de Sabat, serviciul divin (predicare) și alte întâlniri din Sabat (întâlniri de tineret, de exemplu) oferă o bază educațională formală temeinică pentru închinarea adventistă. Deși are nevoie să fie completată de alte experiențe de învățare, închinarea este esențială pentru experiența educațională pe care o oferă Sabatul.

„Nicio altă instituție încredințată iudeilor n-a urmărit atât de mult să-i deosebească de neamurile din jurul lor cum a făcut-o Sabatul. Dumnezeu a intenționat ca păzirea lui să-i arate ca închinători ai Săi. Trebuia să fie un semn al despărțirii lor de idolatrie, al legăturii lor cu adevăratul Dumnezeu. Dar, pentru a sfinți Sabatul, și oamenii trebuie să fie sfinți. Prin credință, ei trebuie să ajungă părtași la neprihănirea lui Hristos. Când i s-a dat lui Israel porunca: «Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești», Domnul a mai spus și «Să-Mi fiți niște oameni sfinți» (Exodul 20:8; 22:31). Numai în felul acesta Sabatul putea să-i deosebească pe israeliți ca închinători ai lui Dumnezeu.” „Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți ... Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul le este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 283, 288–289.

Studiu la rând:

Ieremia 40–46

Evanghelizare, subcapitolul „Rebotezarea”

1. Al cui era hanul de lângă Betleem, unde s-au oprit cei ce se pregăteau să plece în Egipt?

2. Cum erau oamenii aceia care i-au spus lui Ieremia: „Mintii!”?

3. Care erau cetățile din Egipt, unde locuiau iudeii fugiți de frica haldeilor (caldeenilor)?

4. Ce anume era comparat cu „fășâitul unui șarpe”?

5. În ce pericol se vor afla cei care vor exagera cu privire la subiectul rebotezării?
